

АУДИТ У БАНКІВСЬКИХ УСТАНОВАХ

*Первій І.В., асистент кафедри обліку і аудиту,
Олійниченко М.В., студент,
Державний ВНЗ «Національний гірничий університет»,
м. Дніпропетровськ, Україна*

Банківська система — це важливий елемент економіки сучасної держави. Вона справляє значний вплив на життєдіяльність суспільства.

Банківська система не тільки забезпечує акумуляцію вільних коштів та їх залучення в обіг, але є і механізмом перерозподілу грошового капіталу.

Останнім часом банківська система України є досить нестабільною. В умовах падіння економіки банки один за одним стають банкрутами.

Банкрутство банку має негативні наслідки як для економіки в цілому, так і для багатьох суб'єктів господарювання та фізичних осіб, які співпрацюють з банками.

Щоб знизити ризик банкрутства, треба проводити аудиторські перевірки, які дадуть змогу з'ясувати реальний фінансовий стан і виявити резерви підвищення ефективності роботи банку.

Банківський аудит являє собою перевірку стану фінансово-господарської діяльності банку.

Основною метою банківського аудиту є визначення достовірності бухгалтерського обліку і фінансової звітності, повноти і відповідності здійснюваних банками операцій чинному законодавству і нормативним актам Національного банку України [1].

Аудит може проводитись в таких формах:

1. Фінансовий аудит — проводиться з метою визначення того, чи відповідає фінансова звітність вимогам діючого законодавства.

2. Операційний аудит — проводиться для того, щоб оцінити продуктивність та ефективність процедур і методів функціонування господарської системи банку.

3. Управлінський аудит — проводиться з метою аналізу рівня і стану управління банку.

4. Аудит відповідності договорів — проводиться з метою оцінювання відповідності змісту договорів вимогам діючого законодавства [2].

Під час проведення аудиторської перевірки виконуються такі операції: перевіряється наявність і правильність оформлення кредитних договорів; перевіряється достовірність наявної у банківської установи інформації про характер господарської діяльності та про фактичний стан позичальників, поручителів та гарантів кредитної операції; проводиться детальна перевірка документів, що розкривають зміст наданого позичальником забезпечення кредиту; проводиться дослідження процесу бухгалтерського обліку кредитних операцій банку; досліджується достовірність обліку коштів за статтями, що формують капітал банку; проводиться арифметична перевірка розрахунку економічних показників тощо [3].

Виконання поставлених завдань дозволить отримати детальну інформацію для складання аудиторського висновку про діяльність банку. Також аудитор розробляє пропозиції щодо покращення фінансового стану банку та зниження ризику банкрутства.

Таким чином, щоб уникнути недоліків, порушень, зловживань у веденні бухгалтерського обліку та складанні фінансової звітності, які в майбутньому можуть призвести до банкрутства, необхідно проводити внутрішній аудит у банківських установах.

Список літератури:

1. Костюченко О.А. Банківське право: підручник / О.А. Костюченко. — К.: Професіонал, 2004. — 324 с.
2. Васюренко О.В. Облік і аудит у банках: навчальний посібник / О.В. Васюренко. — К.: Знання, 2006. — 245 с.
3. Шило Ж.С. Особливості проведення аудиту кредитних операцій комерційного банку / Ж.С. Шило // Вісник Національного університету водного господарства та природокористування. — 2009. — №1(45). — С. 365 – 372.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ВИТРАТ РОБОЧОГО ЧАСУ

*Шевердинський К.І., старший викладач кафедри обліку і аудиту,
Демків І.М., студент,
Державний ВНЗ «Національний гірничий університет»,
м. Дніпропетровськ, Україна*

Проблема раціонального використання робочого часу працівниками є досить актуальною на сьогоднішній час. Дуже часто доводиться спостерігати, як робітники на своєму робочому місці займаються не тими справами, що передбачені умовами їх трудового договору. А це, в свою чергу, призводить до зменшення продуктивності праці, що може негативно вплинути на фінансові показники підприємства. Таким чином, роботодавці та підприємці зацікавлені в пошуку шляхів контролю за ефективним використанням робочого часу.

Найпоширенішими методами такого контролю є хронометраж та фотографія робочого часу. Хронометраж являє собою метод дослідження затрат за допомогою фіксації та вимірювання тривалості виконуваних дій. Він проводиться на таких підприємствах, діяльність яких характеризується циклічністю і сталістю ступеня впливу чинників на час їх виконання. Хронометражні спостереження всіх видів виконуються за допомогою безпосередніх вимірів часу. Такі виміри можуть проводитися як безперервно, так і вибірково. При вибіркового хронометражу дослідженню підлягає певний окремий проміжок робочого часу працівника. Число таких вимірів за вибіркового хронометражу може залежати від різних чинників: типу виробництва, тривалості операцій, характеру роботи, участі в ній виконавця тощо.